

представничког типа (демократије) ови избори се не могу замислити без учешћа политичких странака које чине основу механизма представничког система и без којих је немогуће образовати представничке органе власти. То је добро запазио и наш Слободан Јовановић, када је констатовао да су странке неодвојиве од избора, да су се појавиле са признањем бирачког права грађана те да су оне те које управљају изборима јер кандидате о којима се гласа оне истичу. Представничка демократија је настала и развијала се на недостацима непосредне демократије јер је пракса показала да је у модерним пространим и многољудним државама технички немогуће сакупити све људе на једном месту да врше власт и доносе најважније државне и политичке одлуке од значаја за њихов живот. Такав облик демократије је био могућ само давно у античким државицама – полисима, али изузето и данас у неким мањим швајцарским кантонима где се грађани повремено сакупљају на својим скупштинама (Landsgemeinde) као и у облику градских (town meetings) или сеоских зборова у локалним заједницама САД. Такође, у прилог представничке демократије се наводи и Монтескијев аргумент по коме народ није способан да непосредно врши власт, већ да је у његовој моћи само да бира своје представнике који су способни да расправљају о стварима за које он (народ) сам није дорастао. Идеју представништва су заступали и величали и други теоретичари и писци указујући на њене врлине и предности. Тако Н. Бобио мисли да је представничка демократија рођена на идеји да су грађани као носиоци јавне функције у стању да изаберу најбоље представнике. Ј. Шумпетер у њој види арену у којој се одвија слободно такмичење за вођство и то помоћу „изборне методе“ која практично једино стоји на располагању друштвеним заједницама свих величина. Нарочито су француски политички и правни класици нагињали представничкој демократији и величали њене домете. Тако Ведел (Vedel) суштину представничке демократије види у томе да је група представника добила мандат (овлашћење) од нације као једног моралног бића различитог од појединаца који је чине. Нација је мандат, група представника мандатара, или другачије речено, нација је као наредбодавац или опуномоћитељ дала пуномоћје парламенту. По Веделу, модерна конституционална доктрина преферира идеју да избори успостављају (дају) изабраном меродавност или надлежност на темељу устава и да је то оно што се зове теорија избора – поделе надлежности. Слично је и становиште и А. Esmeina који примећује да се у модерним временима национална сувереност потврдила у облику парламентарне владе и избора посланика који образују